NNUNCIO OFFICI
RIUNIONE

NNUNCIO OFFICI
RIUNIONE

TRŽIŠNI UDJELI WILKINSONA

Između 1960-ih i 1970-ih tržište brijanja još je uglavnom bilo ograničeno na tradicionalne žilete i svaki se proizvođač trudio dati sve od sebe.

Industrija je prešla s propagande na uvjeravanje, a zatim na ono što bi se moglo nazvati samo oponašanjem po narudžbi. Svaka je tvrtka slijedila isto nepisano pravilo.

Ako ste htjeli prodati više jednog proizvoda, marketing je uvijek predlagao isto rješenje:

Promijeni odjeću. Promijeni ime. Tijelo ostaje isto.

Ipak, ponekad je bila dovoljna jedna riječ da se stvori emocionalna veza s potrošačima.

Upravo se to dogodilo s oštricama Bolzano Blades.

Čeličana u Bolzanu počela je proizvoditi žilete pod imenom Falco Blade, koje je poslije preraslo u slavni Bolzano Blade.

Dva milijuna oštrica mjesečno proizvodilo je 350 zaposlenih, većinom žena. I to nije bila slučajnost.

Postoji i jedan politički detalj koji se rijetko spominje.

Tvornica je osnovana na temelju izravne politike Mussolinijeve vlade kojom se htio potaknuti industrijski razvoj Bolzana i dodatno talijanizirati Južni Tirol, područje stečeno nakon Velikoga rata, ali naseljeno uglavnom zajednicama njemačkoga jezika.

Oštrice Bolzano Blades stoga su bile više od industrijskog proizvoda.

Bile su i oruđe nacionalnog identiteta.

Reklamni slogan ostavljao je malo prostora za tumačenje:

„Bolzano Blade, brij se talijanski.”

Poslijeratni gospodarski procvat postao je procvat i za marku. Bolzano se pretvorio u jedan od simbola talijanske masovne potrošnje.

Onda su došle sedamdesete.

Stigli su jednokratni brijači.

Počeo je pad.

Marka se mučila s prilagodbom sve dok nije učinjen jedan posljednji pokušaj.

U priopćenju za medije ponosno se objavljivalo:

„BOLZANO BLADE službeni je dobavljač tvrtke Wilkinson Sword iz Londona.”

Talijanski su novinari pohrlili izvijestiti o objavi.

Bila je to bomba koja je eksplodirala nakon što je rat već završio.

Posljedice su stigle odmah.

Jedna novinarka, žena, vodila je intervju s izvanrednom vještinom.

Nakon što je pažljivo pripremila teren, upitala je glavnog direktora:

„Jesu li u broj oštrica za koje tvrdite da ih prodajete uključeni i noževi?”

Direktor je ostao zapanjen.

„Zašto me to pitate?”

Novinarka je odgovorila:

„Da jednim od njih presječete sve gluposti koje nam pričate.”

Dvorana je prasnula u smijeh.

Wilkinson nikada nije odgovorio.

Kako je to i bilo u njezinu stilu.

Aristokratska teta plemenita podrijetla koja radije ne bi jela Talijane samo da ih poslije ne mora probavljati.

Danas je od te velike industrijske pustolovine ostalo malo.

Kružni tok.

Natpisna ploča.

Nekoliko blijedih sjećanja.

I gluposti koje Talijani – ja prvi i ponajprije – i dalje ponosno vole.

Via UK
Ferdinando